

Særlig anbefalelsesværdig er afsnittet *Sein und Zeit, fortløbende tematisk læsning*" som undertegnede havde glæde af at støtte sig til ved gennemløjningen af *Sein und Zeit*.

Bogen er punktnedslag i Heideggers forfatterskab, men indeholder dog ikke nogen eksplicit udlægning af forandringerne i forfatterskabet, altså den berømte *Kehre*.

Bogen fortjener prædikatet solid og er altså anbefalelsesværdig. Dem som ikke gider læse Heidegger kan nu også godt kigge med.

Søren Gosvig Olesen: *Vejledning til Heidegger*, Odense Universitetsforlag 1990, 88 sider, 98,- kr.

K. Hyldgaard

*

Fagfilosofien og Lacan

Den nyeste introduktion til Lacans psykoanalyse af Mikkel Borch-Jacobsen *Lacan. Le maître absolu* er karakteriseret ved at være en fagfilosofisk læsning af Lacan. Intentionen er at læse Lacan "som et barn af sin tid", for hvem er ikke det? Det er således en læsning, der kan kaldes en genkendelses-glæde læsning, altså alle centrale elementer i Lacans tænkning er hentet andre steder fra: Saussure, Roman Jakobson, Kojève, Heidegger, Levi-Strauss, Sartre osv., osv. Det er således en introduktion til Lacan, der må siges at minimere dennes originalitet og som ikke kan anklages for næsegrus respekt for denne. Alt efter hvem man er, kan man gnide sig i hænderne eller rase. Men kan man tåle mosten, er den en udmærket introduktion

til såvel Lacan som Lacans samtids filosofi, og den er en udmærket sparringspartner, hvis man skulle tilhøre dem, der mener at en filosofisk læsning af psykoanalysen kunne bestå i andet end en reduktion af denne til allerede velkendte og kære pointer i filosofien.

Bogen udkommer samtidigt på engelsk. Forlaget er ikke redaktionen bekendt.

Mikkel Borch Jacobsen: *Lacan. Le maître absolu*. Flammarion 1990.

K. Hyldgaard

*

Efter tanken...?

Efter ideologikritikkens og de andre store legitimations-fortællingers sammenbrud stiller spørgsmålet sig: hvad er tænkningens "mission" og hvordan skal den praktiseres? En ny bog fra Nordisk Sommeruniversitet stiller disse spørgsmål, og redaktøren Ove Christensen forsøger i sit forord at afstikke en - meget løs - ramme for essaysamlingen: tænkningen "må tage udgangspunkt i dens manglende forankring til et (fast) værdisystem og dermed forsøge at sætte sine egne regler for acceptabel og virkningsfuld retorik". "Det er åbenheden over for analyseobjektet og paratheden til at lade sig forføre af det, sammen med en besindelse på traditionen, der kan give interessante analyser, hvor vurderingerne produceres i selve analysen og altså ikke går forud for denne".

Traditionen er, at dømme efter bogen, især Nietzsche, Heidegger og Baudrillard, og det er også i de essays, der holder sig til en

mere "traditionel" formidlet læsning af disse, man finder de klareste tanker. Ellers må man sige, at evnen til at *lade sig* forføre ofte er større end evnen til *selv* at forføre. Men et til tider interessant dansk for-søg på at tænke "svagt".

Ove Christensen (red.): *Eftertanken. Kultur-analytik og tidsdiagnose*, Nordisk Sommer-universitet, Aalborg 1990. 178 sider, 95 kr.

O. Vigsø

*

"Rød-hvide farver..."

Dansk sociologi har i de seneste år ikke just været i vælten. Som så ofte før i sin historie som videnskab, har den været ud-sat for en dyb mistillid fra de bevilgende myndigheders side. Ja, det spørgsmål har ligefrem atter kunnet stilles, om det over-hovedet er meningsfuldt at opretholde en decideret sociologiuddannelse i Danmark. Sociologerne har nu taget til genmæle; har grundlagt et tidsskrift med titlen *Dansk sociologi*.

En sådan titel er næsten en provokation. Næppe nogen i dette land er i stand til at give entydige eksempler på *dansk* socio-logi. Det er i og for sig ikke udtryk for en speciel dansk situation. Også i udlandet er sociologi en utrolig omfattende beteg-nelse, og mange steder er de sidste 25 års udvikling inden for faget parallel med den danske: en kraftig politisering af faget, der kulminerede i 70'erne, bragte igen faget i miskredit efter en møjsommelig erhvervet position som streng empirisk samfundsvi-denskab. I dag er der så ikke mere tale om

en politisering og radikalisering, men om en ekstrem pluralisme og emnemæssig kompleksitet. Som Luhmann har påpeget kan man karakterisere situation med de to ord: kompleksitet og intransparens. I en sådan situation er etableringen af et tids-skrift et fremragende og rosværdigt initia-tiv.

Nu findes der imidlertid to forskellige ty-per af danske sociologer. I karikaturrens form sidder den ene type med en EDB-ma-nual til et regneark, den anden med den sidste version af Habermas i hånden. De snakker i reglen kun sjældent sammen i faglig forstand. Redaktørene har i denne la-tente konfliktsituation valgt at forsøge at dele sol og vind lige, og det er særdeles fornuftig gjort. For noget af det man må håbe er, at den latente konflikt på længere sigt vil manifestere sig i debatter i tids-skriftet. På forhånd er der i det mindste ingen, der berettiget kan rynke på næsen, for i det første nummer er der fine eksem-pler på begge typer. Og dertil kommer en anmeldelsektion, der er vigtig, ikke mindst fordi den sociologiske litteratur i Danmark ikke rigtig har haft nogen konti-nuerlig offentlighed omkring sine produk-ter. Nu har man en mulighed for at følge med på området.

Hvorvidt *Dansk sociologi* faktisk vil komme til at udgøre en kanal for formid-lingen og diskussionen af dansk sociolo-gisk forskning, ja det er naturligvis frem-over op til redaktørerne, men så sandelig i høj grad også et spørgsmål om, hvorvidt danske sociologer overhovedet viser en lyst og et mod til at konfrontere sig med hinanden i et sådant medie. Det bliver spændende at se.

Heine Andersen m.fl. (red.): *Dansk socio-logi*, Nr. 1, 1. årgang, København 1990.